

STARFELL

MEER
VAN DE
ONDODEN

MIST VAN
MITLAIRE

NACH-
GEBERGTE

PASTINAAKSTRAAT

BIEB

MIDDERNACHTS

TROLLEN-
LAND

LAEL

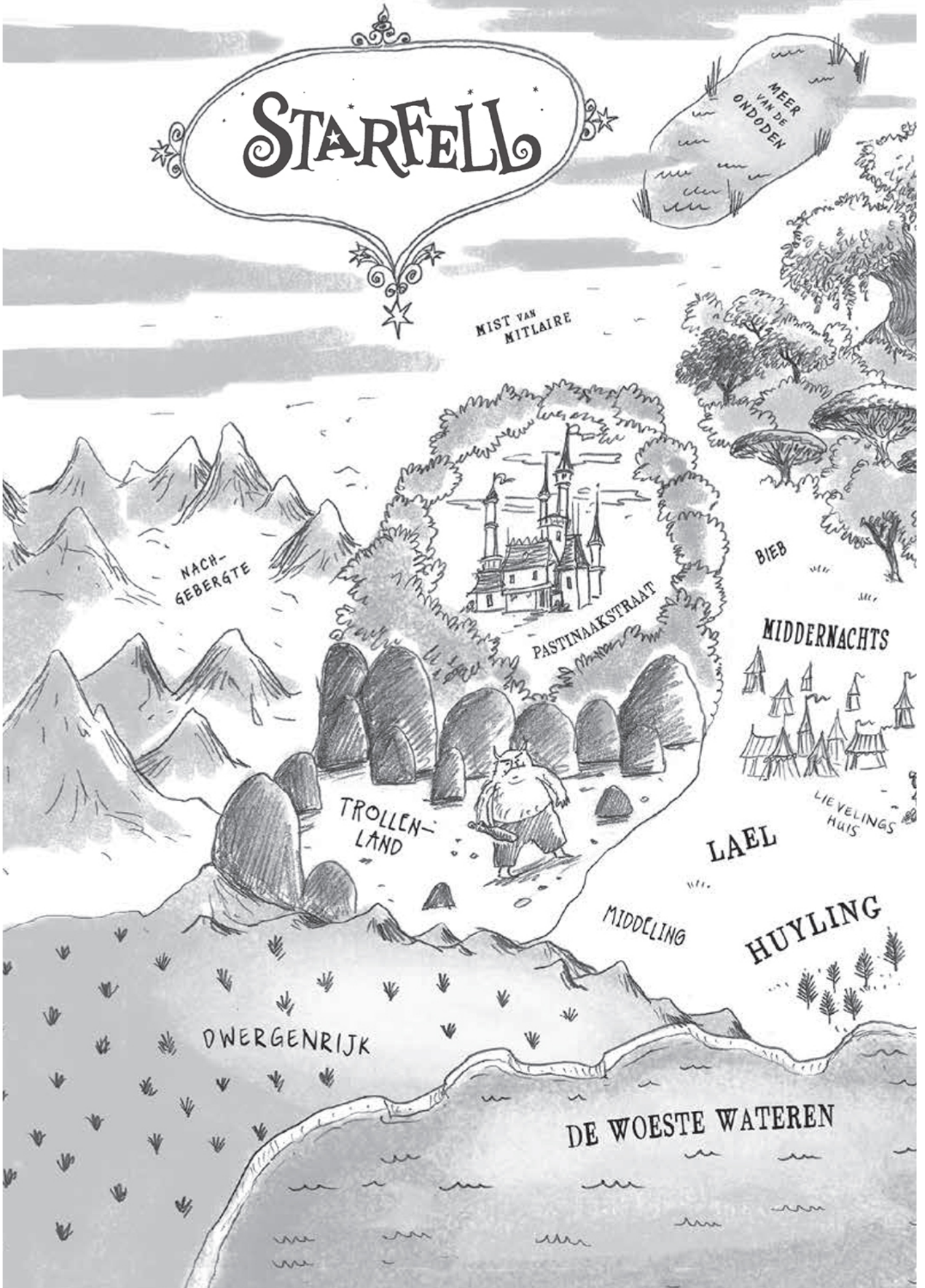
LIEVELINGS
HUIS

MIDDELING

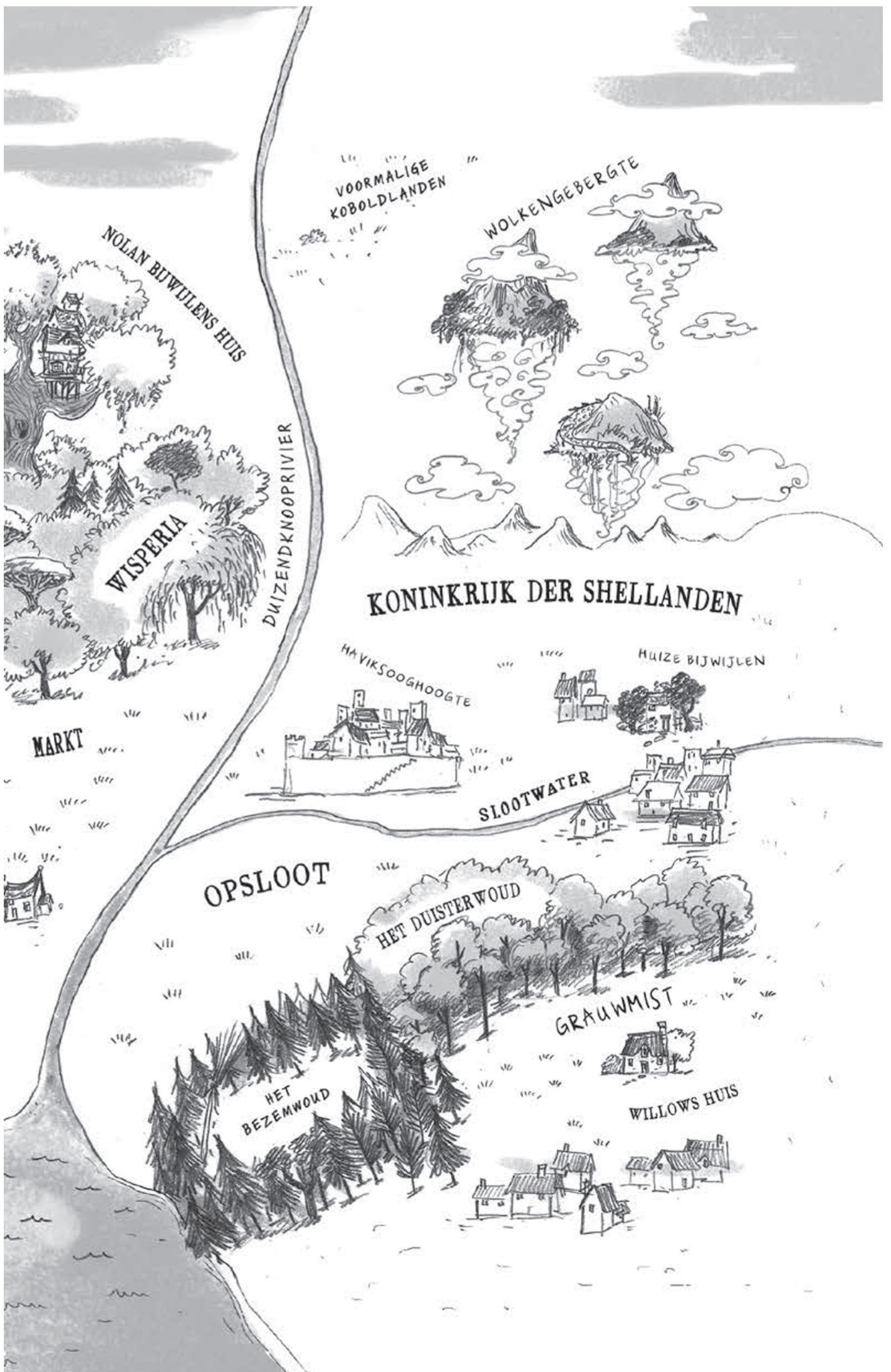
HUYLING

DWERGENRIJK

DE WOESTE WATEREN

VOORMALIGE
KOBOLDLANDEN

WOLKENGEBERGTE

NOLAN BIJWIJL'S HUIS

WISPERIA

DUIZENDKNOOPRIJVER

KONINKRIJK DER SHELLANDEN

HAVIKSOOGHOEGTE

HUIZE BIJWIJLEN

MARKT

SLOOTWATER

OPSLOOT

HET DUISTERWOUD

GRAUWMIST

HET BEZEMWOUD

WILLOWS HUIS

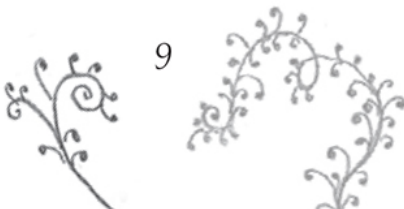
1

Het meisje dat verloren dingen terugvond

De meeste mensen denken dat het een droom is die uitkomt om al vanaf je geboorte te beschikken over een magische gave. Dat komt doordat ze ervan uitgaan een *spannende* gave te krijgen, zoals vliegen, onzichtbaar worden of een vervelend familielid kunnen omtoveren in een varken. Ze geloven dat *magie* één groot feest is, een tafel vol met de verrukkelijkste lekkernijen.

In de wereld van Starfell ligt dat anders. Als je al het geluk hebt om geboren te worden met een beetje magisch talent, dan wil dat niet zeggen dat je meteen met je neus in de boter valt – of in een smeuije chocoladetaart. Er zijn er die het moeten doen met die uitgedroogde wortelstokjes die toch al niemand wilde eten. Dat leek ook het geval te zijn voor Willow Mos, het jongste en helaas minst magische lid van de familie Mos.

Willow had een gave gekregen die in de ogen van de meeste mensen niet leek op dat grote feest, maar meer

op de rommel die overblijft als iedereen vertrokken is. Nuttig, maar niet spetterend, knallend of flitsend. Niet eens een klein knalletje of een onopvallend flitsje. Al kon het soms een klein beetje spetteren.

Willows gave was het vinden van verloren dingen.

Zoals sleutels. Of sokken. Of, zoals onlangs nog, het houten gebit van die oude Jeremia Krukas.

Dat was dus echt geen pretje geweest. De tanden waren zo op Willows uitgestoken hand geland, helemaal bedekt met het plakkerige speeksel van Bello, de halfbejaarde bullmastiff van de familie Krukas.

Nadat de familie Krukas Willow een sprokkel had betaald – dat was al het standaardtarief sinds Willow zes jaar oud was – besloot ze dat het hoog tijd werd om

haar prijzen te verhogen. Bovendien nam ze zich voor vanaf nu altijd een visnet bij zich te hebben voor het vangen van de meer onsmakelijke dingen die ze moest terugvinden.

Het was dus geen erg winstgevende gave, maar het bracht brood op de plank. Meestal wel een halfje. En dat was natuurlijk mooi meegenomen. Tenzij je het ging

vergelijken met de gave van haar oudere zus, Camelia. Die had laatst een ploeg – met de ezel er nog aan vast – van Garron Jensen af weten te tillen *met haar geest*.

Yep... Camelia's gave was net dat *beetje* flitsender.

Toen ze zes jaar oud was, en haar gave zich eindelijk ontwikkelde, had haar vader haar uitgelegd dat er diverse soorten mensen bestaan. 'Ze zijn allemaal noodzakelijk en allemaal belangrijk. Maar sommige mensen trekken nu eenmaal wat meer aandacht dan andere. Je hebt mensen zoals je moeder, die al ontzag afdwingt zodra ze een kamer binnenkomt. (Het feit dat ze de doden hoort praten helpt daar vast ook een beetje bij.) Dat geldt ook voor je zussen. En je hebt mensen zoals jij en ik.'

En dat deed zeer. Best wel een beetje.

Willow was, in tegenstelling tot wat haar naam deed vermoeden, nogal klein, had lang, sluik bruin haar en bijpassende bruine ogen. Ze leek heel erg op haar vader, terwijl haar zussen juist het knappe uiterlijk van hun moeder hadden: ze waren lang, met golvend zwart haar en ogen die ze graag 'smaragdgroen' noemden. Al wist Willow vrij zeker dat niemand van de familie Mos ooit een smaragd van dichtbij had gezien.

Toen Willow tegen haar oma Flossy klaagde dat ze niet op haar mooie moeder en zussen leek, had oma een afkeurend geluidje gemaakt. Ze hield niet van

ijdeltuiterij. Dat was misschien ook wel logisch, met die groene haren van haar. Oma Flossy was ooit een van de beste drankjesbrouwers van heel Starfell geweest, maar werd tegenwoordig door de meeste mensen 'Zotte Flossy' genoemd nadat er een brouwselexplosie had plaatsgevonden in het Nach-gebergte met nogal... interessante bijwerkingen. Zoals dus haar nieuwe haarkleur.

'Tss, kindje toch. Je hebt weliswaar geen "smaragd-groene" ogen zoals de anderen, maar ze doen het toch goed? Vooral aangezien jij dingen kunt zien die anderen niet zien,' zei ze met een betekenisvolle grijns, voordat ze een paar minder betrouwbare drankjes verstopte onder een losse vloerplank op zolder waar blijkbaar alleen Willow vanaf leek te weten.

Oma Flossy had gelijk dat Willow dingen kon zien die anderen over het hoofd zagen. Door de jaren heen had dat talent zich steeds verder ontwikkeld. Neem vandaag, toen ze op haar gebruikelijke plek in de tuin van hun huisje stond en naar het rijtje mensen keek dat langs de lage muur stond te wachten. Ze waren gekomen voor Willows hulp om hun verloren spullen terug te vinden.

'Ik kan hem gewoon niet vinden. Ik heb echt óveral gezocht...' zei Petronella Misthoorn aan de andere kant van het open hek.

‘Heb je al boven op je hoofd gekeken?’ vroeg Willow.

‘O, jeetje!’ zei Petronella toen ze met haar hand haar hoofd aftastte en daar haar verloren bril met de nepdiamantjes aantrof. ‘Malle ik,’ zei ze en ze giechelde van schaamte voor ze zich omdraaide.

‘Dat is dan één sprokkel,’ zei Viola, Willows oudste zus, die net het huisje uit kwam en het gesprek had gehoord.

‘Maar ze heeft helemaal niks magisch gedaan,’ klaagde Petronella. Haar ogen puilden bijna uit hun kassen van verbazing.

‘Ze heeft je bril gevonden, of niet soms? Je hebt toch het gewenste resultaat? Het is niet haar schuld dat je zo kippig bent dat je niet in de spiegel kunt kijken.’ Viola was meedogenloos en onder haar toezien oog bond Petronella in en overhandigde een sprokkel.

‘Ik heb gehoord dat heksen eigenlijk helemaal niet om geld mogen vragen,’ zei Edith Mosterd, die ergens achter in de rij stond, op zeurderige toon. ‘Ze mogen niet profiteren van hun gave,’ voegde ze er heel braaf aan toe, met glinsterende priemogen.

Daar moet bij gezegd worden dat Edith Mosterd zo iemand was die stiekem liever had gehad dat hun dorpje, Grauwmist, door de koning tot Verboden Terrein was verklaard. Dat zou er namelijk voor zorgen dat mensen zoals Willow en haar familie – *magische mensen*, dus –

hun spullen moesten pakken en *Ergens Anders* moesten gaan wonen.

‘Wie zei dat?’ vroeg Viola terwijl ze vlak voor Ediths neus ging staan, die leek te krimpen onder haar grimmig fronsende blik. ‘Als een timmerman iets voor je timmert, dan betaal je hem daar toch voor? Mijn zus verleent je een dienst, dus waarom zou dat voor haar dan niet gelden?’

‘Nou, omdat zij dus *niet* “iedereen” is,’ fluisterde Edith en er verschenen twee rode vlekjes op haar wangen.

Viola fronste haar wenkbrauwen nog wat meer. ‘In dat geval,’ sprak ze lijsig, ‘moet je haar misschien maar eens wat méér betalen.’

De anderen in de rij bromden in protest.

Viola's gave – afgezien van mensen geld aftroggelen – was dingen opblazen. Dus bromde niemand al te hard. Niemand wilde degene kwaad maken die hém zou kunnen opblazen.

Willow zuchtte. Ze was al van plan geweest haar prijs op te krikken tot een fleurie en een Leemans-appel, maar het leek

haar niet zo'n goed idee om haar angstaanjagende zus in te zetten en mensen te dwingen meer te betalen. Het was ook niet dat zij nou zo dol was op appels van Leemans, maar Puf, het gepensioneerde showpaard van de familie Jensen, was dat wel. Willow kwam elke donderdag langs het paard als ze naar de markt ging. De kinderen van het dorp hadden hem Puf genoemd, omdat hij elke keer zo moest hijgen en puffen als hij op een drafje naar de wei kwam. En aangezien het paard al die moeite deed om haar te begroeten, vond Willow het fijn zijn favoriete lekkernij bij zich te hebben.

'Het probleem met jou, Willow,' zei Viola, 'is dat je niet genoeg waarde hecht aan de vaardigheden die je hebt, ook al stellen ze weinig voor.' Het was Willow niet ontgaan dat Viola de sprokkel niet aan haar had overhandigd.

'Vaardigheden? Welke vaardigheden?' klonk Camelia's spottende toon toen ook zij het huisje uit liep, van top tot teen gekleed in een lange, zwarte jurk die gemaakt was van een luxe, glanzende stof. 'O, als magische speurhond, bedoel je?'

